

NOTÍCIA

Confederal

ROJO Y NEGRO
Suplement del País Valencià

EDITA: COMITÉ CONFEDERAL DE LA CONFEDERACIÓN GENERAL DEL TRABAJO DEL PAÍS VALENCIÀ (CGT-PV) | D. LEGAL: V-155-1987 | MAIG 2008

CAMPANYA ANTIPRIVATITZACIÓ EN LA UNIVERSITAT

La secció sindical de CGT de la Universitat de València està duent a terme una campanya en contra de la política privatitzadora en la que està immersa la UVEG.

La "externalització" de servicis (com agrada dir a l'equip rectoral) que va començar fa molt de temps amb les cafeteries, personal de neteja, reprografia i manteniment; ja està aconseguint a part del servici d'informàtica i a les consergeries on conviuen personal propi i personal de contractes externes amb unes condicions laborals totalment distintes. La intenció de l'equip de direcció de la Universitat no és una altra que abaratir costos; costos que, per descomptat, redonden en el salari del personal extern, i estalviar-se qualsevol tipus de conflictitat laboral. A banda del fet d'anar privatitzant progressivament servicis públics, l'assumpte suposa un gravíssim problema per als nombrosos interins (molts d'ells amb més de 10 anys d'interinatge donada la inexistència oferta d'ocupació públic en la UVEG) que veuen com les places a què podrien optar en una pròxima oposició es van reduint inexorablement.

Davant d'esta situació, des de la secció sindical de CGT de la UVEG hem llançat una campanya de denúncia per a conscienciar a tota la comunitat universitària i, si és possible, a tota la societat de la gravetat de l'assumpte i intentar que l'equip rectoral canvie la seua política. Hem dut a terme una campanya massiva d'informació, inclosos els mitjans de comunicació, que "curiosament" no s'han fet cap eco de la situació (serà que els problemes laborals no venen informativament), hem difós el problema a través de Ràdio Klara, li hem exposat l'assumpte al Síndic de Greuges de la Universitat i culminem esta primera part de la campanya amb una concentració en la Facultat de Filosofia, a la que van acudir més de mig centenar de companys, on informem el Claustre de la Universitat del que està ocorrent i on expremem la nostra oposició frontal a la política "perpetrada" per l'equip de direcció de la UVEG. La campanya no ha fet més que començar pel que continuarem lluitant amb tots els mitjans que estiguen al nostre abast per a revertir la situació.

Juan J. Cancio
Secretari de la Secció Sindical de CGT de la UVEG

www.cgtpv.org

Un altre sindicalisme ja és possible

Que el 1r de Maig s'haja anat convertint, amb el transcurs d'estos temps d'individualisme i competitivitat, en una festa sense un altre significat que el de ser un dia d'oci, no és una cosa casual i fins potser serà un poc culpa de tots; en primer lloc d'alguns sindicats, que trauen a desgana les seues banderes i pancartes amb missatges tan ambigus i poc atractius com "Per l'ocupació", "Per la pau" i coses per l'estil. Clar, no demanaran "Per les 35 hores" o "contra els contractes fem" quan en la seua pràctica quotidiana són participants de les polítiques neoliberals que propugna la gran patronal, i els objectius més inconfessables de la qual són l'ampliació de la jornada laboral, el retard de l'edat de jubilació, l'abaratiment dels salaris i el deteriorament de les condicions de treball.

Per això no és freqüent veure en les ordenades desfilades de Maig a jòvens parats, a eterns mileuristes, a precaris de les ETT o treballadors immigrants sense papers. Com a màxim es veuen alliberats sindicals, vells sindicalistes de grans empreses i militants disciplinats de partits extraparlamentaris i ONG.

També es continuen produint altres manifestacions, coses menys nombroses i molt menys publicitades, de contingut prou més crític i reivindicatiu, protagonitzades per organitzacions i treballadors que es resistixen a entendre que l'època de les vagues i les reivindicacions serioses ja ha passat a la història. Segons les tendències més políticament correctes de l'uniforme panorama ideològic i mediàtic, són anacronismes que s'obstinen a nadar contra el corrent i no volen comprendre que hui les coses van per altres camins i el sindicalisme ja no es fa en l'assemblea i la barricada, sinó en els despatxos i per mitjà d'un consens obert i franc amb la patronal i el govern de torn.

Entre eixos treballadors, reticents i passats de moda, ens trobem els afiliats i militants de la CGT que ens obstinem a continuar manejan-se conceptes i expressions tan desfades i quasi malsonants com a explotació, capitalisme, drets obrers, solidaritat de classe, etc. Però no pretenem adjudicar-nos l'exclusivitat de la resistència davant del capitalisme depredador, també hi ha molts altres moviments contra cada una de les aplicacions de la lògica del màxim benefici econòmic; moviments per una vivenda digna, contra les guerres, per defensa del territori, contra el racisme, contra la privatització de servicis socials tan importants com la sanitat, l'ensenyança o les pensions, etc. Són tantes les lluites i campanyes com les agressions del capitalisme

salvatge als drets elementals de la ciutadania.

Potser era el món laboral on menys s'havia notat fins ara eixe ressorgir de les protestes i la dissidència, on el monopoli de les organitzacions oficialistes menys s'havia esquarterat. No obstant, en els últims temps, també es perceben esperançadors canvis en l'àmbit laboral, on el sindicalisme servil i reformista comença a ser qüestionat i contestat. Quelcom que no havia succeït en els últims dècennis, i això a pesar de les moltes reformes i retalls que el sindicalisme majoritari havia firmat amb la CEOE i amb els governs successius de F. González, Aznar i Sabater.

La forma en què s'han portat molts dels conflictes recents més sonats i les importants conquestes que s'han arrancat en ells demostren que hi ha altres formes de fer sindicalisme, molt més reivindicatives i participatives del que ens tenien acostumats els sindicats majoritaris. Lluites com les viscudes en SEAT, Metre de Madrid, Transports Metropolitans de Barcelona i altres representen clars exemples d'eixe aire de canvi de què venim parlant i que somiàvem des de fa anys.

Dos són els aspectes més diferenciadors i sobre els quals reposa gran part de la culpa d'eixe nou despertar, encara incipient però esperançador, de l'activisme obrer. Per un costat l'assumpció pels propis afectats –per mitjà de les corresponents assemblees– de la responsabilitat de decidir sobre continguts i estratègies de les seues mobilitzacions, i per un altre la presència significativa de la CGT en eixos conflictes, posant la seua organització i el seu assessorament al servici dels vaguistes, sense pretendre dirigir-los ni suplantar la seua voluntat. Amb això es confirma el que ja deia la I Internacional en 1864: que l'emancipació dels treballadors només pot ser obra d'ells mateixos.

Des d'esta il·lusionant hora que viu el sindicalisme alternatiu a Espanya, la CGT ha eixit novament este 1r de Maig al carrer per a reivindicar unes condicions de vida dignes per a tot els treballadors sense excepció, però tampoc hem oblidat la nostra vocació internacionalista i solidària amb totes les lluites dels oprimits en qualsevol racó del món, i en tan històrica jornada vam tindre en el cor als moviments germans que s'enfronten a la injustícia i l'explotació en Chiapas, en Oaxaca, en Palestina, al Marroc i el Sàhara, en tot Amèrica del Sud, a Algèria, en l'Europa De l'Est...

Antonio Pérez Collado
Secretari General de CGT-PV

Secretariat Permanent del Comité Confederal

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 383 44 56 / 96 379 78 54
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.
Avgda. del Cid 154
Tels. 96 383 44 40 / 96 383 44 56 /
96 379 78 54. Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
E-mail: F.L.Valencia@cgtpv.org

- Sindicat de Metall, Energia i Mine-
ria, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comuni-
cacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegu-
rances, tel. 96 383 53 74
- SP de la FL de València,
tels. 96 383 44 40 / 96 383 44 56 /
96 379 78 54
- Sindicat d'Administració Pública,
tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Arts Gràfiques,
tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Oficis Diversos,
tel. 96 383 45 25

Serveis Afiliats:

Fundació Ferrer i Guàrdia, Biblioteca,
Àrea de la Dona, Serveis Socials,
Centre d'Atenció Jurídica a
Immigrants,
Gabinet de Salut Laboral i Ambiental,
Servei Sindical de Normalització
Lingüística.

FL de Camp de Morvedre.

C/ Luis Cendoya, 60, 1er-1
Tel. 96 269 86 36
46520 Port de Sagunt

FL de Benidorm.

C/ Ruzafa, 13, Bloc II, Local 24 A-1
Tel. 96 680 65 80
03500 - Benidorm (Marina Baixa)Alacant

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpta. Dreta
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)

FL d'Alcoi.

C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 552 25 41 / 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)

FC La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)

FL d'Aldaia.

Ap. de Correus 4
46970 Alaquàs (València-L'Horta)

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta).

FL de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana

FL de Vinaròs.

C/ Centelles, 15
Tel. 96 445 92 10
Fax 96 445 92 10
Vinaròs

FL de la Marina Alta.

La Mistelera
Tel. 654 44 83 59
La Xara-Dènia (Alacant)

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tel. 96 383 44 40
46014-València (València-L'Horta)

*Per a la realització del
Notícia Confederal
es compta amb la col·labora-
ció de la Conselleria de
Cultura i Educació*

EDITORIAL

REFERMAR I ENFORTIR LA CGT

Amb les manifestacions del 1r de Maig pràcticament es dona per acabat el “curs sindical”, encara que per a la CGT mai deixa d'haver-hi conflictes i lluites a què aportar el nostre esforç solidari. La veritat és que en esta ocasió, després de la finalització del procés generalitzat d'eleccions sindicals i celebrats també els distints comicis que ens han permès dotar-nos d'acords i pressupostos econòmics per a desenvolupar la nostra acció sindical i social, així com renovar els secretariats permanents de les principals Federacions Locals de la nostra territorial, la CGT-PV afronta un període no per tranquil menys intens i interessant.

I és que la labor que tenim davant continuarà exigint el màxim esforç de la nostra militància, de la que aguanta any rere any (i ja demana un relleu) i de la que ha d'anar sorgint i formant-se d'entre la gent nova que arriba a esta casa amb il·lusió i amb ganes de lluitar.

La progressiva entrada en noves empreses i la consolidació en altres que ja estàvem, ens exigeix que des de l'Organització es dote a les nostres seccions sindicals i delegats en eixos centres de treball de tots els mitjans necessaris pera una eficaç defensa dels interessos dels treballadors que confien en la CGT. Però no sols hem de recolzar amb assessorament i materials adequats l'acció sindical en les empreses, sinó que la primera cosa que la CGT ha d'oferir en cas de qual-

L'ambient del 1r de Maig per a CGT va ser festiu, a més de combatiu.

sevol conflicte és tot el nostre suport solidari. Eixa solidaritat de la resta de la nostra gent amb els que estan en lluita és la que marca la diferència entre els grans sindicats de servicis i l'anarcosindicalisme, eixa solidaritat és la que s'ha oferit amb generositat quan ens ho han demanat els companys i companyes de Prim-Ball, de Transfesa, de la Ford, de l'IVADIS, de les Brigades Forestals, etc.

D'altra banda, i encara que la nostra meta no és traure delegats sense un altre objectiu que pujar la representativitat, no hem d'oblidar que al llarg dels prò-

xims tres anys es continuaran celebrant eleccions sindicals, bé perquè el mandat d'eixos delegats no coincidix amb el de la majoria de comitès o perquè es produïxen dimissions i revocacions de delegats. El cas és que no hem de desapropitar l'ocasió d'anar sumant gent i nous delegats al projecte de la Confederació General del Treball; eixe altre sindicalisme que ja no és només necessari, sinó possible.

Entrem també en un període en què, sense deixar de tindre que respondre als molts problemes que ens continuaran creant la patronal i el seu govern, comptarem amb una miqueta més de temps per a ocupar-nos de l'Acció Social, eixe àmbit tan propi i tan volgut per les nostres idees a què en els últims anys no se li ha donat tot el suport que l'empitjorament de les condicions socials va requerir.

És també este temps que ara comença, un espai que hauriem d'utilitzar intensament per a millorar la formació, per a impulsar el debat, per a contrastar i compartir les idees. No oblidem que en 2009 tindrem un nou Ple Territorial i a més, un Congrés confederal.

Cal debatre i formar-nos, sense deixar d'estar en el tall laboral i social. Eixe és el repte i a eixe repte invitem a tota la militància per a respondre amb la força i la raó que ens dona la nostra llarga i rotunda trajectòria en el món sindical.

ACCIÓN DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres, de 16 a 18 h.

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a **RÀDIO KLARA 104.4. FM**

96 391 57 21 - Programació i emissió en directe www.radioklara.org

1r de Maig a la CGT

La CGT va celebrar el 1r de Maig a València amb una manifestació al marge del sindicalisme oficial, que va partir de la Plaça de Sant Agustí passades les 12 h. i va acabar en el Parterre.

La manifestació es va desenvolupar sense cap problema i amb una bona presència de companys i companyes, especialment joves dels polígons industrials on la CGT s'està introduint en els últims anys. També va ser significativa la presència de militants de les seccions més antigues com a Renfe, Telefónica, Ford, Correus, banca, telemàrqueting, etc. així com de les federacions de Puçol, Camp de Morvedre i La Safor.

Van ser cents les banderes roig-negres que van ondejar al vent al llarg dels carrers recorreguts fins a arribar al Parterre, on van intervenir els secretaris generals de la FL de València (Maximiliano Roldán)

i del Comité Confederal del País Valencià (A. Pérez Collado). Per a finalitzar, s'ha distribuït cervesa, refrescos i quelcom de picar entre els assistents. L'ambient ha sigut emotiu i fraternal.

El Comité Confederal de la CGT-PV valora molt positivament l'assistència a la manifestació (entre 700/800 persones) i la campanya prèvia de propaganda que s'ha desenvolupat; molt més intensa que en els últims anys: s'han col·locat pancartes, repartit quasi tots els materials editats, apegat cartells i s'han realitzat unes interessants jornades culturals. Cal agrair especialment l'esforç als Joves Anarcosindicalistes i al nou SP de la FL de València.

També en les altres ciutats de la nostra territorial Alacant, Castelló i Múrcia es van realitzar manifestacions i actes que han permès a la CGT traure al carrer nostres lemes i reivindicacions.

AVal'encia, la manifestació va concloure al Parterre

Gran número d'afiliats es manifestaren a alacant

Castellón homenajea a las víctimas de la dictadura

Contra viento y marea, un pequeño grupo de voluntarios, entre ellos gente de la CGT de Castelló, desafió y cumplió con su objetivo ciudadano.

El fin era , es y ha sido, justo, necesario, valía la pena pelear para dignificar a los fusilados de Castelló, el asunto es que el Ayuntamiento no se posicionaba, daba largas al proyecto y hasta el 28 de abril, no nos había "AUTORIZADO ", así que TOMAMOS LA DECISIÓN DE COLOCAR EL MONOLITO EL 1º DE MAYO.

Azadas, picos y Palas, sudor y decisión, preparar la cimentación, con empujamiento de hierro, cemento y grava, en agujero de dos metros de diámetro, por medio metro de hondo, y el Sol, sobre nosotros.

Conseguimos asentar la base, LA PIEDRA, pesa tres mil seiscientos kilos, el busto, cuarenta, de BRONCE, SILENCIO se llama la obra.

El treinta de abril, a las ocho de la mañana, con un camión, colocamos la piedra, arreglamos el jardín y preparamos el acto para el 1º de Mayo.

Y esto demuestra, amigos, que si se quiere, se puede. Por la memoria de aquellos luchadores, valía la pena intentarlo, no buscamos honores ni protagonismos, solo quitarnos la venda de los ojos.

Ahora esta ahí, día y noche, a vista de toda la sociedad de Castelló, en el lugar exacto, nos invade una gran satisfacción y alegría.

La emotividad del acto, arrastró lágrimas y suspiros, cantos y verdades silenciadas, que explotaron en el momento del descubrimiento del monolito, por parte de los familiares. El cant dels ocells, de Pau Casals cerró un día histórico, un gran día para las y los libertarios.

Una exposición gráfica en el Casal Popular, junto con un buen vino , remató toda un 1º de mayo combativo y popular.

Acabo con unas palabras de un hijo de fusilado:

"....no fueron juicios, fue acusacion, condena y paredón,"

JOAN

La lluita per la terra i el territori a Chiapas, viscuda des del País Valencià

Entre totes les energies i esforços implicats, estem atrevessant la cerca mediàtica, estem amplificant el senyal d'alarma internacional emés davant les agressions, amenaces i el desallotjament forçat de les terres recuperades al 1994 pel zapatisme, ara fa 14 anys. El govern mexicà de Felipe Calderón Hinojosa està promoguent mitjançant els paramilitars a Chiapas una brutal ofensiva.

L'objectiu no és altre que el deixar 'net' el terreny per a que les corporacions multinacionals puguin seguir satisfent els seus desitjos insatiables d'acumulació de beneficis, conquerint, de nou, 516 anys després del 'descobrimient' d'Amèrica, les ànimes dels indígenes... i, ara també, les butxaques dels ciutadans de les democràcies del 'pri-

Mèxic.

La violació flagrant de la Clàusula Democràtica establerta al Tractat de Lliure Comerç entre Europa i Mèxic (TLCUEM) és una constant que cap ens institucional, com ara Nacions Unides, li fa front, al contrari. L'estiu passat, justament, el president del Govern, José Luis Rodríguez Zapatero, junt a una representació empresarial s'entrevistava amb els seus homòlegs a Mèxic. El contingut de les reunions bilaterals era inequívoc: seguir aprofundint en les relacions comercials...

Ens queda lluny Chiapas? Tant lluny com per a deixar de llegir aquest article? Tant com per a no comprendre quina relació tan íntima hi pot haver entre Chiapas i el País Valencià? No tant.

mer món' (terme pervers, per cert). Perquè si les multinacionals avancen en els seus plans, és perquè un bon grapat de consumidors estem al darrere disposats a avalar el que calga, per tal de no baixar el grau de benestar que ens proporciona la democràcia representativa que gaudim a Europa.

Precisament, no cal mirar molt lluny, empreses de capital espanyol com Marina D'Or, Repsol, Iberdrola, Grupo Prisa, Endesa, Telefónica, BBVA, Halcon Viajes, Aguas de Barcelona o Unión Fenosa, junt a d'altres corporacions com Coca-Cola o Wal-Mart són les que habitualment tracten d'acabar amb l'autodeterminació dels pobles indígenes a

Qualsevol que tinga l'oportunitat de viatjar fins a Mèxic (per descomptat, no totes les economies individuals o familiars ho permeten), prompte se n'adona dels paral·lelismes entre Mèxic i l'Estat espanyol. Salvant les diferències, les temàtiques socials, la política i l'economia i els compromisos internacionals adquirits són ben similars. Si mirem cap a baix, a les necessitats de la gent corrent, les coincidències es multipliquen. Així mateix, la constant obsessió per part de la classe política i del sistema econòmic per mantindre'ns baix l'efecte sedant del consumisme democràtic no coneix límits. Tot està a la venda?

En plena carrera electoral de cara al 9 de març, ni l'esquerra institucional, més o menys extremada, ni el difús centre, ni tampoc la dreta té cap mirament per bombardejar-nos diàriament amb un pensament que vol ser únic. Tots els partits, siguen del color que siguen ens injecten la idea de que cal votar. Per al·lusions, tota la gent que per diferents motius no anem a votar, hem de considerar segons els seus paràmetres, que no tenim el dret a intervindre socialment? Quí marca les regles del joc? Algú té l'exclusivitat? La consigna és clara i unitària: sols si vote tinc dret a opinar; fins i tot s'arriba a afirmar tal despropòsit amb un tò absolutista. I si ens fem visibles, cal eliminar-nos, políticament.

I jo em pregunte... de debò la democràcia representativa té la suficient capacitat (o la voluntat) de fer recular projectes i realitats tan concrets i dispars com el nou circuit de Fórmula 1, l'imposició de la caserna militar de l'OTAN a Bétera, la privatització dels serveis públics de salut mental o la construcció d'un IKEA a Alfafar? . Almenys, no és la meua opció.

Existeix un altre tipus d'alternativa, la que s'autogestiona al marge de la lògica dels partits i del capitalisme. Alguns l'anomenen utopia, altres quotidianitat. A les Comunitats zapatistes són partidaris de la segona definició, i ho demostren amb els fets, raó per la qual estem agermanats amb el Municipi Autònom en Rebel·lia Ricardo Flores Magón, que el proper 10 d'abril compleix 10 anys agermanat amb la CGT.

Oscar Llago

Durant el període de l'any 2007, s'han registrat només en l'àmbit del País Valencià, més de 600 agressions (denunciades) de tall racista, xenòfob i feixista.

La major part d'estes agressions i atacs feixistes han sigut dirigits contra els sectors més precaris, desfavorits i explotats de la societat: immigrants, indigents, homosexuals, joves de distints moviments socials, etc.

A més a estes agressions, hem de sumar els atacs a seus i locals de col·lectius i organitzacions polítiques per part de grups clarament d'ideologia feixista.

Les últimes agressions més destacades i per desgràcia més sagnants entre moltes altres, han sigut les ocasionades als membres del CSO La quimera de Mislata en el mes de desembre. Així com la recent agressió ocorreguda el passat 27 de gener, en la coneguda Plaça del Cedre de València, quan un grup de Neonazis va perseguir i finalment va agredir a un altre grup de joves, resultant ferit greument d'una punyalada, el jove José Lluïu.

L'apunyalat va haver de ser traslladat immediatament a l'Hospital Clínic de València i va ser allí on "li van salvar la vida".

Afortunadament la punyalada "no va ser mortal, ja que per escassos centímetres no li va arribar al pulmó" segons els metges que li van atendre. El jove ha hagut de ser operat de la melsa i seguix de baixa.

Tampoc oblidarem les distintes agressions i atacs ocorreguts recentment, en ciutats com Madrid i Barcelona.

Des de la Confederació General del Treball, com a organització obrera i llibertària, volem manifestar el nostre rebuig i denúncia d'esta violència dels grups de la ultradreta.

La majoria d'estos grups i organitzacions feixistes, estan vinculats, com anteriorment s'ha denunciat públicament, i inclús són finançats per empresaris, relacionats amb empreses de seguretat o la

prostitució.

Per això denunciem el silenci còmplice d'alguns mitjans de comunicació, que presenten estes agressions davant de l'opinió pública, com a simples baralles entre tribus urbanes, buidant i anul·lant estes agressions del seu contingut polític i social.

En este mateix context és de destacar, la coneguda i última "operació panther", realitzada per la Guàrdia Civil, contra grups feixistes violents, que se salda amb un gran nombre de detinguts, i que tenien en la seua possessió distintes armes, i propaganda nazi. Fins a un "bazoca" van trobar en els registres.

Estes detencions no van causar cap preocupació, ni reflexió per als mitjans de comunicació i els estaments polítics, no va ser més enllà del sensacionalisme periodístic.

Tot al contrari va ocórrer quan en les últimes detencions de joves llibertaris a València, eixa vegada realitzades per la brigada d'informació de la policia nacional (antiga i hereva de la brigada politico-social del Franquisme) que es van saldar en alguns casos amb aplicació de la Llei Antiterrorista i peticions exagerades dels fiscals. Pareix que per a alguns mitjans de comunicació, jutges i fiscals, hi ha una distinta forma d'aplicar la legislació penal. Mentres es criminalitza a organitzacions i persones llibertàries, o d'esquerreres, es deixa que campen a gust grups que fan apologia del racisme i la xenofòbia, i que utilitzen l'agressió i fins a l'assassinat per a eliminar els seus rivals polítics: sindicalistes, llibertaris, okupes, antifeixistes, etc.

Des de CGT, amb el cor roig de ràbia i negre de dolor, denunciem estos fets i ens solidaritzem activament amb les persones, col·lectius i organitzacions que han patit i estan patint esta violència feixista, en qualsevol de les seues formes.

Sempre amb els explotats, mai amb els explotadors.

Secretari de Comunicació de la Federació Local de CGT a València

Manifest de CGT contra les agressions feixistes en la ciutat de València

Zaplana presumix d'amistats.

El grup d'acció social el posa en marxa

Reunió de constitució: dimecres, 21 de maig, a les 19'30 h. (en la sala de reunions de CGT- València. Av. del Cid, 154 - 3r)

Després d'un període d'informació i inscripció, la qual cosa pretenem siga el germen del Grup d'Acció Social de CGT-València celebrarà la seua primera reunió el pròxim dia 21 de maig. En esta reunió pretenem conèixer-nos tota la gent que s'ha apuntat, estudiar els aspectes de l'acció social que més requerixen de la nostra atenció i valorar els mitjans tècnics i humans de què disposem actualment.

Segurament no serà la reunió definitiva, i caldrà seguir treballant i buscant gent, però és molt probable que amb els companys i companyes que ja s'han prestat a col·laborar en el Grup d'Acció Social podem cobrir moltes de les llacunes que hem tingut en els últims anys. L'important és posar en marxa el grup i sumar-nos a totes les convocatòries que podem. Això farà que una altra gent es vaja assabentant i s'unisca al projecte.

Si encara no t'has apuntat, no ho dubtes: apunta't en la llista o acudix directament a esta primera reunió. T'esperem.

CGT destapa el forat d'EMT

L'EMT compta en l'actualitat amb dos cotxeres dotades de tallers propis. Sens dubte, les millors instal·lacions que puga tindre cap taller públic o privat en tot València.

EMT compta amb una plantilla de mecànics, escassa de totes totes, que s'encarreguen tant del manteniment com de la reparació de tota la flota d'autobusos. Dels dos tallers, un, l'ubicat en la cotxera de Sant Isidre, treballa 24 hores al dia mentre que l'altre, el de la cotxera del Camí de Vera, només treballa 8 hores al dia en la jornada nocturna, romanent tancat les 16 hores restants de la jornada.

Amb estos números l'EMT al·lega la necessitat manar treballs fora, als tallers privats en què arriba a pagar 150 euros per una hora de treball, mentre que un mecànic propi li costa 15 euros l'hora, és a dir un 1000% més. Així i tot, EMT diu que resulta més barat traure els treballs fora o inclús portar treballadors externs que realitzen el seu treball en les nostres instal·lacions davall les ordres dels nostres caps i amb les nostres ferramentes. Segons CGT, claríssima cessió il·legal de treballadors.

CGT-EMT insta a l'empresa a deixar d'enganyar als ciutadans desprestigiant una sobra justa i en tota regla, i sancionant els seus treballadors que legalment exercixen els seus drets laborals. CGT desitja que EMT adeqüe les plantilles i deixen de malgastar tants diners i de mentir en els mitjans, acusant els treballadors de vagues i malfactors, quan l'única cosa que han fet els treballadors en la sobra, ha sigut fer valdre el dret constitucional de tots a la mateixa. Dret que des de la Conselleria i abonada per la Direcció d'EMT, intenten boicotejar establint uns servicis mínims abusius i desorbitats per a una empresa, com EMT, no subjecta a servicis mínims segons l'OIT.

Resultats últimes eleccions sindicals

Cable-ONO: 1 CGT de 7
Tragsa: 4 CGT de 21
Dura-Auto: 3 CGT de 8
Plásticos Fórnica: 6 CGT de 13
Plásticos Infia: 1 CGT de 13
Químicas CTL: 1 CGT de 1
Serunión: 2 CGT de 13

Ford vol acabar amb els drets dels treballadors

Concentració dels treballadors de ford a la Ciutat de la Justícia en gener.

A finals d'abril la direcció Ford Espanya va anunciar la seua intenció de modificar horaris, torns i jornada de treball a partir de setembre, a més es proposa suprimir el servici de menjadors que la plantilla ha tingut des de 1976.

Les mesures que pretén aplicar Ford són establir torns de sis dies seguits de treball (incloent dissabtes, diumenges i festius) i reduir el temps de menjar de 30 a 15 minuts, la qual cosa portaria ocasionada la desaparició dels menjadors. A més es canviarien els horaris d'eixida dels autobusos i s'allargaria en mitja hora l'ornada laboral del torn de nit, que ara només té 7'15 h. de temps real de treball.

La preocupació no sols ha arribat a la plantilla directa de Ford, sinó que també els treballadors de les contractes de menjadors (l'empresa Sodexho) i de la neteja (Acciona) temen per les conseqüències que tals mesures tindrien per a l'ocupació, ja que quasi 200 llocs de treball depenen de la continuïtat o no del servici de menjadors.

L'argument que defenen Ford i la UGT

(sí, dos veus desocupació la mateixa opinió) és que eixe sacrifici és inevitable perquè no hi haurà treball amb el sistema actual per a tota la plantilla, ja que només es fabricarà el Focus a partir del 19 de setembre, i eixes mesures són l'única via per a evitar un nou ERE.

La CGT va ser la primera organització a fer pública, en la fàbrica i a través dels mitjans, la seua oposició als retalls. A continuació també CC.OO. i el PUT s'han manifestat en contra de la supressió dels menjadors i a treballar els dissabtes, diumenges i festius. En el Ple del Comitè que es va convocar per a tractar estes mesures, només la UGT va recolzar la postura de l'empresa, mentre CGT, CC.OO. i PUT van votar en contra. Evidentment, al comptar UGT amb majoria absoluta el Comitè ha ratificat la voluntat de l'empresa, però els altres tres sindicats van anunciar allí mateix que es reserven el dret de convocar mobilitzacions de la plantilla per a forçar a la direcció a buscar altres eixides que no signifiquen cap retall als drets dels treballadors.

Res més conèixer-se la nova claudica-

ció de la UGT els treballadors han reaccionat amb fortes crítiques als delegats d'esta central i estan demanant que la resta de sindicats seguisquen avant amb les accions contra els retalls. Per part de la CGT hi ha el compromís de lluitar al màxim per a evitar eixa salvatjada que se'ns ve damunt; si és possible els farem amb CC.OO. i PUT, però si ens quedem sols també proposarem als treballadors que exercisquen el seu dret a opinar, a decidir i a defensar els seus drets.

Secció Sindical de CGT en Ford realitzarà l'acte, sobre la mitjana nit diverses patrulles de la Policia Nacional i de la Policia Local de València han acudit per a fer-nos retirar les tendes de campanya instal·lades arribant inclús a interposar denúncies contra alguns dels integrants de la concentració. Davant de l'amenaça de desallotjar-nos de forma violenta, es va consensuar retirar les tendes de campanya per a poder continuar amb la concentració, quedant les denúncies retirades però obligant els manifestants a adormir el ras a pesar de les baixes temperatures.

La Comissió de Chiapas CGT critica la situació dels xiquets de Chiapas davant el Cònsol Honorari de Mèxic a València

Fent-nos eco de la jornada internacional de denúncia convocada pel Sector Xiquets i Xiquetes de l'Altra Campanya en el DF, el passat 30 d'abril del 2008, la Comissió de Solidaritat amb Chiapas de la CGT de l'Estat Espanyol va fer entrega al Cònsol Honorari de Mèxic a València el Pronunciament elaborat per a tal jornada de lluita junt amb el recompte de repressió per part de l'Estat als xiquets i xiquetes a Mèxic a partir de maig del 2006.

Estos documents són continuïtat de què ja entreguem el 5 de gener del 2007 en el mateix consolat: Informe sobre els menors d'edat detinguts els dies 3 i 4 de Maig del 2006 en Texcoco i Sant Salvador Atenco, editat cooperativament pel Sector Xiquets i Xiquetes de l'Altra Campanya en el DF, "5a Brigada Anarquista Ai Kar-

mela" i el "Col·lectiu Contra la Tortura i la Impunitat" (CCTI).

La Comissió Chiapas CGT vol denunciar públicament que la repressió que el govern mexicà exercix en les comunitats zapatistes en Chiapas així com en la resta del territori mexicà contra els moviments socials, ha colpejat durament també els xiquets i xiquetes, joves i adolescents. I no és casualitat: el missatge que pretén transmetre l'Estat als xiquets i les xiquetes és que ni ara ni en el futur han d'involucrar-se de cap mode en la lluita social per la transformació real i profunda de la societat.

Des de la CGT i la seua Comissió Chiapas abonem i recolzem este tipus d'iniciatives que tracten de donar veu als més xicotets amb l'objectiu d'anar creant xarxes de suport a uns dels sectors més vulnerables.

PILAR MOLINA BENEYTO

UNA ANARQUISTA EN BUSCA DE LA LIBERTAD

No recuerdo con precisión cuando ni donde conocí a Pilar, aunque sí que fue en Valencia. Pudo ser en una exposición, en una presentación de un libro, en una conferencia, en una manifestación, en un acto de homenaje a Mujeres Libres... tal vez en la Biblioteca Valenciana de Sant Miquel dels Reis, en el Rector Pesset, en un aula de la Universitat. Cualquier espacio pudo propiciar y albergar un encuentro con ella en alguna de las múltiples actividades a las que dedicaba su enorme vitalidad, su energía, y su entusiasmo.

Pero sí sé con seguridad que, por una serie de casualidades, los últimos años los hemos pasado compartiendo la apasionante tarea de reconstruir la vida de una maestra anarquista, Antonia Maymón Giménez, a la que llegamos a admirar y con la que establecimos una serie de complicidades que la convirtieron verdaderamente en una amiga más, traspasando barreras de tiempo y espacio.

Pilar estaba entusiasmada con la vida y la obra de Antonia, una anarquista "avant lletre" de la que admiraba su desprendimiento, su coherencia ideológica, su compromiso con el anarquismo y su vida en pos de la libertad. Lo que comenzó como una curiosidad intelectual llegó a convertirse en una auténtica aventura y, para Pilar, en un objetivo de su vida. Rendir homenaje en Antonia a todas las mujeres libertarias fue tal vez uno de los sentimientos que le dio fuerzas y ánimos cuando parecía que nada iba bien. Tal vez porque las dos se parecían más de lo que ella nunca llegaría a aceptar.

¿Qué seducía a Pilar de Antonia? Lo primero su consecuencia. Una despedida de la maestra que firmaba Salud y consecuencia se convirtió en la habitual entre nosotras y con las personas a las que apreciábamos. Consecuencia con sus ideales libertarios, con su lucha por la libertad, por considerar el amor a las personas, de manera individual o colectivamente, como el motor de su vida.

Porque Pilar era, también, una luchadora nata. Desde su inolvidable Bocairent, en la Vall d'Albaida, inició, desde muy joven una actividad intensa que la condujo a emigrar cuando la negra noche del franquismo sólo daba la opción de un exilio más o menos encubierto a aquellas personas que querían ser libres. Su identificación con los presupuestos libertarios la hizo ser feminista y a dedicar sus fuerzas a recuperar la memoria de las mujeres libertarias. Cuando la memoria histórica no era todavía una moda a la que cualquiera se apunta, Pilar recuperaba voces, imágenes, recuerdos... pero no sólo con una mirada intelectual si no desde la identificación con la persona. Para Pilar las mujeres republicanas, antifranquistas, exiliadas y, en especial, las anarquistas, eran mucho más que meros objetos de estudio, eran personas que vivían, que necesitaban compartir alegrías y triste-

zas. Y con ellas convivía: las llamaba por teléfono, las acompañaba a conferencias, homenajes, exposiciones, congresos... se preocupaba de su estado de salud, les regalaba los calendarios con biografías de mujeres que con tanto cuidado editaba, las publicaciones en las que se recogían sus textos, los videos que recuperaban sus luchas... todo aquello que contribuía a devolverles, en cierto modo, sus vidas, aquellas trayectorias vitales interrumpidas, truncadas por la represión franquista.

Pero su compromiso con Mujeres Libres, no se reducía a la mera recuperación histórica sino que, sabedora de la necesidad de la doble lucha, formaba parte del grupo de mujeres que, en la actualidad, bajo el mismo nombre, continúan reivindicando una igualdad todavía tan irreal y en él colaboraba con sus escritos y, sobre todo, estando presente en todas las reivindicaciones que, desde él se impulsaban.

Otra coincidencia con la maestra Antonia la encontramos en su entrega al trabajo. Pilar era enormemente minuciosa y perfeccionista en todo lo que emprendía. No tenía problemas para desplazarse allá donde fuera necesario para recuperar o contrastar un dato. Sus fuentes documentales las encontraba en archivos, bibliotecas, y, sobre todo, entrevistando a personas que grababa y filmaba con especial cariño. Después venía la ingrata tarea de ordenar, clasificar, archivar, que realizaba con una enorme paciencia pero también con una dosis no menos importante de entusiasmo y vitalidad.

Por último sólo quisiera recordar la capacidad de amar de Pilar. Igual que Antonia, el amor era, en buena medida, el motor de su vida. Amor a las personas y a la sociedad, que la llevó a comprometerse con todas las causas que consideraba justas. Recuer-

do que una de las últimas en que se había implicado era la de la apostasía, declaración a la que el Arzobispado de Valencia hizo caso omiso, al igual que el resto de peticionarios. La fuerza y la alegría, el carácter firme y enérgico, combinado con su alegre sonrisa, eran la expresión de ese amor a la libertad y a la humanidad al que Pilar no quiso renunciar. Por ello, sabiendo que esta dedicatoria de Antonia es la que había elegido para encabezar su libro porque -decía- expresaba exactamente lo que ella hubiera querido escribir, la despedimos, con la esperanza de que, como ella deseaba, sea, ahora, auténticamente libre.

"A todos los que amaron y sufrieron;
a los que al cruzar el sendero de la vida fueron dejando en él jirones de ella,
pero jamás claudicaron de su ideal,
y preferentemente a los que de sus dolores sacaron fuerzas para la lucha
y enseñanzas para su perfección.
Lector, lectora: el eje de la vida es el amor;
quieres vivir, ama;
sé mediocre o lumbrera,
perfecto o lleno de defectos,
pero ama;
ama al individuo o a la sociedad,
consagra tu vida a un ideal de cariño.
Ama, lector, ama en todas las épocas de tu vida;
desde la cuna al sepulcro sea toda ella consagrada al amor,
y al despedirte de la vida,
lanza al espacio un beso de amor que vibre y repercuta por todos los ámbitos de la tierra." Antonia Maymón.

Mª del Carmen Agulló Díaz

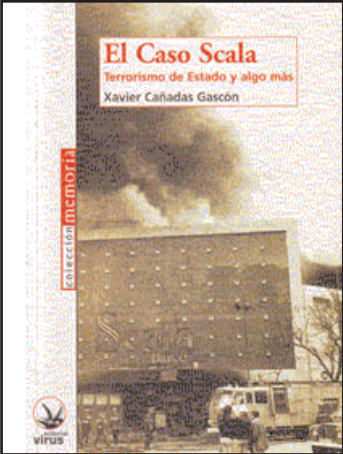

El 8 de marzo en CGT

El día de la mujer volvió a ser para las Mujeres Libres un día de protesta y un día de celebración, a pesar de los posibles impedimentos que las elecciones generales del día siguiente pudieran haber supuesto. Toda la organización salió a la calle a gritar por la equiparación de derechos así como el reconocimiento de libertades de la mujer. Se hizo especial hincapié en el derecho al aborto.

CULTURA

EL CASO SCALA, TERRORISMO DE ESTADO Y ALGO MÁS.

El 15 de enero de 1978, a las 13:15 horas, un incendio de grandes dimensiones destruye la sala de fiestas Scala de Barcelona, provocando la muerte de cuatro trabajadores. En 48 horas son localizados los presuntos autores del atentado por parte de la Policía, identificados de entre los 10.000 manifestantes que acababan de participar en la manifestación convocada por CNT contra los Pactos de la Moncloa. Estos Pactos -firmados por el PSOE y el PCE en

octubre de 1977, con el beneplácito de UGT y CC. OO.-- iban a marcar un antes y un después en la capacidad de la clase trabajadora española para hacer frente a la flexibilización y precarización capitalista del mercado de trabajo que necesitaba la reforma económica neoliberal.

Xavier Cañadas, militante de la CNT en aquellos momentos, fue una de las cinco personas encausadas y condenadas por el llamado "Caso Scala", lo que le supuso pasarse ocho años en prisión. En su relato explica cuál fue la participación y responsabilidad real en los hechos de las personas condenadas; cómo transcurrió el juicio plagado de irregularidades; y cómo se fraguó la destrucción del Scala y el montaje policial, vertebado en torno a la figura del confidente policial Joaquín Hernández -alias "el Grillo" o "el Viejo Anarquista"-, un delincuente común convertido por obra y gracia de los servicios de inteligencia en un veterano y represaliado militante anarquista.

Con este atentado y la represión posterior contra el conjunto del movimiento libertario, el Gobierno neofranquista de UCD y el entonces ministro del Interior Martín Villa perseguían erosionar la imagen pública de la CNT -y de todo el movimiento libertario-, que por aquel entonces, con sus 100.000 afiliados sólo en Cataluña, constituía una seria amenaza para los pactos, consensos y tejemanejes de los que la izquierda institucional y la cúpula política y empresarial franquista fueron protagonistas durante la llamada Transición. El Caso Scala marcó el fin del crecimiento espectacular de la CNT y del movimiento libertario, y el inicio de su decadencia acelerada.

Xavier Cañadas Gascón, libertario, estuvo afiliado a la CNT a finales de los setenta. Condenado a 17 años de cárcel por el conocido como "Caso Scala", salió en libertad condicional tras cumplir ocho años de prisión. De su experiencia en diferentes cárceles españolas trata el texto Entremuros. Las prisiones en la transacción democrática, publicado por la editorial vasca Murturreko Burutazioak (Bilbao, 2000), y El Tubo, un texto de próxima aparición.

Xavier Cañadas Virus Editorial, Colección Memoria, Barcelona 2008 120 pág. ISBN 978-84-96044-92-0

ESCOLA DE REBEL·LIA. HISTÒRIA D'UN SINDICALISTA

RICARD VILAREGUT .- D'aquí que temps líquids i revolució tecnològica, que preocupant decalatge entre informació i coneixement, i que supeditació de la cultura al regne de l'entreteniment. Però la funció del llibre, el seu perquè originari com a transmissor de les idees i la història, resta impertèrrita -diria que somrient fins i tot-, al moment actual de tanta societat del consum, tanta confusió i tanta tonteria. El volum ens acosta al pensament sociopolític de Salvador Seguí, fundador de la CNT i líder de l'anarcosindicalisme català, activista en els grans conflictes laborals de principis de segle, protagonista de la vaga de la Canadenca i assassinat per tal trajectòria el 10 de Març de 1923 al carrer barceloní de la Cadena. Una aproximació al conegut com El Noi del Sucre des de tres vessants diferents: En net, contextualitzat a través de la mirada de l'historiador i dirigent de l'actual CGT, Emili Cortavirta; en brut, a través d'entrevistes i conferències del Noi del Sucre durant el bienni 1918-19; i en ficció, a través d'una novel·la curta d'un Seguí més donat -i més dotat- a l'oratòria que a l'escriptura. Un text d'escàs valor, que ens mostra la vida i etapes de la conscienciació obrera d'un jornalero de l'època, però clar exemple de literatura al servei de la causa revolucionària -dit de passada, al més pur estil de la malauradament traspasada Eva Forest.

A grans trets, els apartats del llibre ens mostren un Seguí obstinat en l'educació del proletariat, partidari d'un sindicat únic, cohesionat internament, permeable a d'altres sindicats i corrents progressistes -personals i col·lectius-, però un sindicat que hauria de liderar l'anunciada revolució. Unes reflexions derivades de la crítica a la revolució russa, especialment pel que fa a la nova "tirania": "Què hi ha guanyat el camperol rus després del traspàs de poders d'un

règim tsarista a un de socialista? No hi ha guanyat res perquè si abans eren les hordes tsaristes que li arrabassaven el producte del seu treball, ara són els soldats del soviets". D'altra banda, en el famós discurs de Madrid l'any 1919 veiem el Seguí més federalista -per ser precisos, el federalisme dels pobles i persones lliures-, però també el més contundent. "A Catalunya no hi ha cap altre problema que el proletariat", proclamava un Seguí referint-se al nacionalisme interessat de la Lliga Regionalista.

El valor d'aquest llibre és essencialment bibliogràfic degut a la dificultat de trobar anteriors treballs -d'Isidre Molas, Manuel Cruells i Josep Maria Huertas Claveria- si no és a arxius personals, o bé tangencialment a través d' El sindicalisme a Barcelona , d'Albert Balcells, o Apòstols mercaders , de Pere Foix. I si tenim en compte que Seguí fou un dels referents d'una organització com la CNT, protagonista fonamental de la història del nostre segle XX i que tanta gent va arrossegat, entendrem el valor de la publicació d' Escola de rebel·lia . I entendrem, de pas, un més de tants oblits dignes de recordar

Salvador Seguí
El Jonc, 128 pàgines. 13 euros

TROBADA D'ATENEUS LLIBERTARIS I INDIVIDUALITATS A VALÈNCIA

Durant els dies 4, 5, i 6 d'abril es va celebrar a València, la trobada d'ateneus i individualitats llibertàries, van acudir companys i companyes de Granada, Madrid, Burgos i de València. També comptem amb la visita de la companya Aurora, que va acudir a València des de França.

En un ambient de fraternitat, es van desenvolupar els debats, xarrades i les Exposicions.

Resumint, algunes de les conclusions que es van traure, van ser la reactivació de la cultura llibertària en el si de la confederació, la potenciació i col·laboració amb la Fundació Salvador Vaig seguir, així com amb la revista Lliure Pensament. Potenciar la coordinació d'ateneus, la creació de biblioteques en els locals confederals, etc.

D'altra banda, ens queda passar en net les actes de la trobada, i que seran transmeses a l'organització en el seu conjunt, així com consensuar entre tots els participants les conclusions, objectius i mitjans del mateix.

LLIG I DIFON LA PREMSA LLIBERTÀRIA

Pots trobar el **LIBRE PENSAMIENTO** en:

- Zona Benimaclet: Llibreria Primado, Avda. Primado Reig, 102
- Zona Algirós: Llibreria La Tardor, Plaça Olof Palme, 1
- Zona Barri de la Llum-Mislata: Edifici CGT, Avda. del Cid, 154
- Zona El Carmen: Llibreria Sahiri, C/Danzas, 5

Si vols col·laborar amb:

NOTÍCIA
Confederal
comunicacion-cgtpv@rojonynegro.info

envia els teus articles, notícies, dades, opinions
informacions, fotos...

Transfesa, historia de David contra Goliat

La empresa de transporte ferroviario fundada en el franquismo no sólo ha mantenido desde entonces el monopolio en envío de productos cárnicos, cítricos y de motor (para la Ford de Almussafes) sino que también conserva las condiciones laborales de épocas anteriores sin apenas evolución. Actualmente extendida por toda Europa y América, contrapone los

astronómicos sueldos de sus directivos ("con relojes Rolex de oro", según afirma haber visto el personal de la empresa) ante los bajos salarios de sus trabajadores, regulados bajo el convenio firmado a principios de los ochenta. Dichas remuneración rondan los 800 euros mensuales, a lo que los trabajadores deben sumar toda una serie de irregularidades en su trabajo diario.

Los trabajadores de Transfesa han resultado todo un ejemplo de lucha y sacrificio en su empresa por dignificar su situación. Y es que han demostrado un ánimo enviadable frente a una directiva intransigente y despótica.

Los motivos que impulsaron la huelga indefinida a partir del pasado 11 de marzo radican en tres pilares: unos sueldos irrisorios, una serie de despidos improcedentes y la persecución y acoso de la empresa a sus propios trabajadores.

Según trabajadores de Transfesa, existe una serie de personas dentro de la empresa cuya labor encubierta es "acosar al trabajador, mantener una mala actitud de trabajo y fomentar la desunión".

El comité sindical (con una mayoría de delegados de CGT) planteó a la empresa una serie de propuestas de mejora y motivación, como fomentar el trabajo con pluses que sin embargo han servido a la empresa para repartirlos entre los supervisores. Una baja por accidente laboral puede, además, desencadenar en la pérdida de dicho plus por asistencia.

CGT también denunció los despidos de personal justificados como puestos innecesarios. Motivo que se ha demostrado falso cuando posteriormente se ha pedido a otros trabajadores que se repartan el trabajo para seguir realizándolo ellos, lo que supone una sobrecarga de tareas en los empleados sin traducción económica.

Por todo ello, los trabajadores de Transfesa, con sede en Almussafes, iniciaron en marzo una huelga indefinida que les llevó durante cuatro semanas, los martes, miércoles y jueves de cada semana hasta que la empresa mejorase sus condiciones salariales y cesase la represión sindical.

Lo hicieron para romper sus cadenas, para decirle a su empresa que no continuarán soportando el acoso gratuito de aquellos que piensan que, durante la jornada laboral, son dueños de sus cuerpos, sus consciencias y de su miedo al futuro. Parar porque han comprendido que una empresa no funciona con dinero, sino con sus trabajadores y trabajadoras, y que de nada les vale su poder económico cuando no tienen esclavos que les realicen el trabajo.

Igualmente, se plantaron para decir ¡basta! a salarios de miseria con los que no se puede vivir, y para gritar que ha llegado el fin de la incertidumbre, que están dispuestos a darlo todo, y primeramente el ejemplo, a todos sus compañeros y compañeras de su entorno laboral: para que entiendan que ninguna poderosa multinacional puede imponer la Ley de sus intereses sin que estalle la dignidad de la Clase Trabajadora.

Transfesa, cuyo origen se sitúa en la Galicia franquista, recién acabada la Guerra Civil, inició su actividad como único monopolio privado del transporte ferroviario español, explotando los negocios más lucrativos de la posguerra: el ganado cuya carne no podían comer los pobres -la mayor parte del pueblo trabajador-, después las mejores naranjas y cultivos para la rica Europa, más tarde los coches y piezas fabricados por las grandes empresas automovilísticas... En la actualidad, Transfesa, sus filiales y agentes se extienden por Francia, Reino Unido, Alemania, Italia, Suiza, Bélgica, Austria, Chequia, Bosnia, Turquía y la Península Ibérica.

El imperio de Transfesa constituyó el punto de partida de numerosas empresas ga-

llegas como Pescanova, Zeltia, Frigolouro, Fontecelta y Corporación Noroeste.

Tras las eternas crisis económicas desarrolladas a partir de los años 70 y la llamada Transición Democrática, que significaron paro obrero, desmantelamiento de la Clase Trabajadora, precariedad, corrupción sindical, pérdida de derechos progresiva y de poder adquisitivo, etc., Transfesa ha pasado de ser una empresa con sueldos decentes a convertirse en una empresa precaria en virtud de la eterna y mágica moderación salarial esgrimida por los sindicatos mayoritarios, la patronal y el gobierno.

Los sueldos de Transfesa, de los más bajos del polígono de Almussafes, arrancan desde los 690 € en 16 pagas de las chequeadoras hasta los 820 € de los carretilleros supervisores aproximadamente -lo que serían 780 € y 930 €, en 14 pagas respectivamente-, con un convenio colectivo de empresa, que data de 1981, y típicamente ferroviario, en el que ni siquiera figuran dichas categorías, con continuos recortes como la antigüedad, la nocturnidad y otros pluses... La política de la empresa en Almussafes es la de acosar a los protestones hasta que deciden marcharse y la de despedir a aquellos que tienen la osadía de defraudar la confianza de la empresa declarándose partidarios de luchar por los derechos de sus compañeros y sus compañeras, con una conducta persecutoria enquistada que llega al extremo del control mediante cámaras de videovigilancia de toda la plantilla. A pesar de que la plantilla de Transfesa podría ser mucho más extensa, la empresa prefiere mantener una amplia nómina de trabajadores de ETT y subcontratas que la propia Inspección de Trabajo ha definido como ilegal. Una de las últimas burlas de Transfesa fue pactar un sistema de incentivos, sin negociación ni la aprobación del Comité de Empresa, que se pierde incluso en caso de accidente laboral, desde los 60 € para las chequeadoras hasta los 125 € en bruto para los carretilleros supervisores, que rara vez se cobran íntegros. Todo esto mientras los directivos y unos cuantos anti-

cos...

Durante su lucha, Transfesa, con la ayuda de otras empresas del polígono de Almussafes y de otros polígonos, intentó romper la huelga desviando la producción, mientras realiza falsas denuncias ante la Guardia Civil. Comprobados estos hechos y numerosas irregularidades, la Inspección de Trabajo ha levantando acta de infracción y aconsejando la denuncia ante los juzgados.

A pesar del peso económico evidente de esta multinacional, Transfesa se niega a pactar una salida negociada a un conflicto ejemplar por lo pacífico, organizado y disciplinado. Las reivindicaciones de los trabajadores pasan por una subida salarial lineal y consolidada revisable con el IPC anual, un plus de permanencia coherente, un plus de transporte que les permita pagar el desgaste del coche y la gasolina con la que acuden a su puesto de trabajo, un plus de peligrosidad y otro de turnicidad, el fin de la actitud represiva de la empresa, el cumplimiento de las leyes laborales, el cese del ninguneo al Comité de Empresa, mayoritario de CGT, y que se concluya con un pacto de estabilice indefinidamente la paz social en la empresa.

El ambiente entre los trabajadores en durante la huelga, frente a la central de TRANSFESA en Almussafes fue

siempre jovial y sin altercados. Las entradas y salidas de la empresa fueron bloqueadas por piquetes informativos que animaban a los camiones que entraban a solidarizarse con su causa y conocer la razón del conflicto. La Guardia Civil, por su parte, felicitó a los trabajadores allí apostados por su civismo en el mantenimiento de un ambiente pacífico.

Pero la historia de Transfesa sigue abierta. A fecha de cierre de esta edición continúa la ronda de negociaciones entre el comité de empresa y Transfesa. Ya se han celebrado tres reuniones, según nos explica Toni Celdonio, miembro de CGT-Transfesa. Sendas reuniones han supuesto un cambio significativo en la actitud de la empresa, que tras las fuertes medidas de presión de los compañeros trabajadores, se ha prestado a negociar. La priemra de estas medidas a tomar es la económica, cuyas mejoras sustanciales siguen a debate.

Toni aporta la reflexión que se ha extraído de todo el proceso de huelga y el vigente proceso de negociación y con emotividad agradece profundamente el apoyo prestado por CGT a Transfesa. "El apoyo de los compañeros ha sido primordial y tenemos que agradecerse mucho a toda la CGT. Para nosotros, cada reunión con la directiva nos ha supuesto un pequeño pase adelante que antes era inimaginable. Nuestra lucha la debemos al apoyo de CGT, ya que sin ellos continuaríamos en una inmovilidad absoluta y en el conformismo".

Con todo ello, el borrador de acuerdo supone una victoria más de los trabajadores unidos frente a la explotación de su patronal. Una victoria más de David contra Goliat.

Esther G. Coronado

